

stroming op de werkvloer en niet voor een aparte categorie kunstenaars. 'Geen positief discriminerende apartheidspolitiek dus.' Ook de koppeling naar de theateropleiding gebeurt bij voorkeur op de werkvloer. 'Arne en Johan willen nooit lesgeven, maar hebben nu een project: *RTS in residentie*. Heel de maand juni staat het Nieuwpoorttheater ter beschikking van het *RTS*. Dat is niet alleen de zaal, maar de volledige ploeg.'

Allemaal goed en wel, maar waar moeten jonge kunstenaars met een totaal eigen idee, dat ze willen realiseren met even onervaren collega's, dan terecht? Stef Ampe: 'Er is iets vreemds aan de gang, maar ik vat dat nog altijd niet. Ik zie heel weinig jonge makers opstaan op dit moment. Betekent dat dat er geen noodzaak is om zich onafhankelijk op te stellen? Vinden de jonge theatermakers organisch

hun weg? Ik weet het niet.' Hij vindt het geen exclusieve taak van de kunstencentra om jonge makers een platform en productiemogelijkheden te bieden. 'Het is ooit wel zo geformuleerd, maar ik vind dat in de eerste plaats een taak van de gezelschappen. Doorstroming begint waar het theater zijn deuren openzet. Als grote huizen hun deuren dichthouden, dan ontstaat daar de blokkade en krijg je een soort overdruk op de kunstencentra. We moeten ons ook geen illusies maken. Voor alle kunstencentra behalve Vooruit en Kaaitheater geldt dat je met het beschikbare budget slechts één volwaardige productie per seizoen zelf kan maken. En je moet dan nog niet te wild doen. Want als je volwaardig en serieus produceert, dan kost je dat 5 à 6 miljoen per productie. Ik spreek over een modale productie met een auteur, een regisseur en vijf acteurs, met een maak-

proces van 2,5 maand en een speelperiode van 2,5 maand. Als alle kunstencentra dat doen, dan kom je nog niet eens aan tien producties per jaar, want de recent erkende "kunstencentra" Centrum Netwerk, België en TheaterTeater kunnen al helemaal geen volwaardige productie maken met hun budget. De idee dat daar de taak van de kunstencentra ligt, moet gesitueerd worden in de manier van denken van een vijftal jaar geleden. Nu zie je dat een aantal grote huizen hun deuren begint open te zetten. Het Toneelhuis is daar een goed voorbeeld van, Antigone ook, enzovoort.'

Ook Willy Malysse ziet het aanbieden van een werkplaats voor jonge makers niet als het belangrijkste kenmerk van de kunstencentra. 'Het enige dat ik overhoud aan het verhaal van de kunstencentra is vrijheid.' Maar waar moeten jonge makers dan terecht? 'Jonge makers

Mijn Blackie - Nieuwpoorttheater / Kurt Van der Elst

